

העותרות:

(1) פלונית 1

(2) פלונית 2

ע"י ב"כ עו"ד ליאור אפשטיין ואו עו"ד מאיר אבו
ואו עו"ד טלי יוסף ואו עו"ד מאור זמיר זינגר
ואו עו"ד רוני רבי ואו עו"ד עומר ברבי
מדרך מנחם בגין 55 תל-אביב 67138
טל': 03-5650000, פקס: 03-5650001
דוא"ל: Office@ne-law.com

- ד ג -

המשיבים:

(1) משטרת ישראל

(2) פרקליט המדינה,

כולם באמצעות פרקליטות המדינה, משרד המשפטים

מרח' צאלח א-דין 29, ירושלים

טל': 02-6466017, פקס: 02-6466118

(3) חוקר מח"ש שחר חמדי

מרח' רחוב הרטום 8, ירושלים.

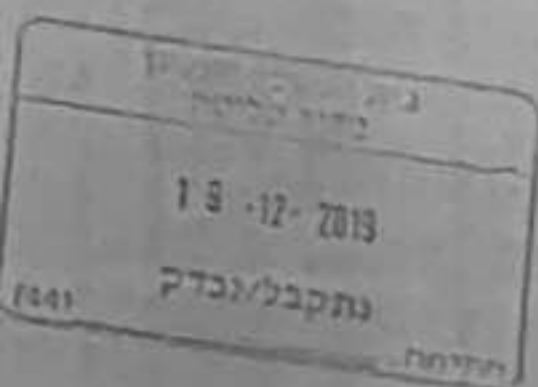
(4) חוקרת מח"ש אירית אברמצ'יק

מרח' רחוב הרטום 8, ירושלים.

(5) חוקר מח"ש דרור תא שמע

מרח' רחוב הרטום 8, ירושלים.

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה במסגרתה מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו צו על תנאי המורה למשיבים 1 ו-2 ליתן טעם מדוע לא יורו על פתיחה בחקירה פלילית כנגד המשיבים 3-5 לאחר שהוגשה תלונה על ידי העותרות בגין הטרדה מינית, הטרדת עד, שיבוש הליכי משפט, הדחה בחקירה, איומים, סחיטה באיומים והפרת אמונים שבוצעו בהן על ידי המשיבים 3-5.

ואלה נימוקי הבקשה:

הצדדים לעתירה

1. העותרת 1 היא שוטרת במשטרת ישראל ומשרתת במשטרת ישראל כ-20 שנה במגוון תפקידים.
2. העותרת 2 היא שוטרת במשטרת ישראל ומשרתת שנים רבות במשטרה.
3. המשיבה 1 הינה הגוף האחראי במדינת ישראל על אכיפת החוק.
4. המשיב 2 הינו פרקליט המדינה הממונה בין השאר על המחלקה לחקירות שוטרים בהן משרתים המשיבים 3-5.
5. המשיב 3 הינו חוקר במח"ש.
6. המשיבה 4 הינה חוקרת במח"ש.
7. המשיב 5 הינו חוקר במח"ש.

התשתית הנורמטיבית בעתירה

8. סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כדלקמן:
"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה; אולם בעבירה שאינה פשע רשאי קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה להורות שלא לחקור אם היה סבור שנסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות לפתיחה בחקירה או אם היתה רשות אחרת מוסמכת על פי דין לחקור בעבירה."

התשתית העובדתית בעתירה

9. העותרות הינן שוטרות במשטרת ישראל.
10. ניצב שחם נחקר במח"ש ונשאל בחקירותיו על קשרים שקיים, על פי הנטען, עם העותרת 1 והעותרת 2.
11. העותרות נחקרו שתיהן במסגרת חקירה שנפתחה כנגד ניצב ניסו שחם, ונוהלה על ידי המחלקה לחקירות שוטרים.
12. במהלך חקירתן על ידי חוקרי מח"ש, נעשה כלפי העותרות שימוש בשיטות חקירה וקווי חקירה, אשר דומה כי טרם נראו בהליכים פליליים בישראל, והכל כלפי מי שבשלב ראשון

- זומנו לחקירה בשל חשד כי בוצעו כלפיהן עבירות מין, ובשלב שני כל חטאן היה כי על פי המידע שהיה בידי החוקרים, הן קיימו קשר אינטימי מוסכם עם קצין משטרה.
13. החקירות שבוצעו לעותרות היו חקירות פולשניות, מביכות, משפילות ושיפוטיות, והכל כאשר אין בצדן צורך חקירתי, והדין אוסר אותם כמו גם המוסר.
14. שיטות החקירה הפסולות בהן בחרו חוקרי מח"ש לעשות שימוש, כללו הפעלת לחצים פסולים, איומים, השפלות וביזוי. החוקרים חיללו את גופן ונפשן של הנחקרות, רמסו את כבודן עד עפר, והכל תוך ניצול לרעה של כוח המשרה וניצול המצב בו היו מצויות הנחקרות בחדר החקירות, כשהן אינן רשאיות לעזוב את המקום ומחויבות להשיב לשאלות פולשניות, פורנוגרפיות ומשפילות של החוקרים. כל זאת, מבלי שיש לכך כל תכלית חקירתית. כך, למשל, ומבלי למצות, נאלצו הנחקרות, במהלך החקירה, להשיב לשאלות הנוגעות להרגליהן המיניים, לסיפוקן המיני ולספוג ביטויים קשים ומשפילים מצד החוקרים. בנוסף, במהלך החקירות נעשה כלפי הנחקרות שימוש במניפולציות חקירתיות פסולות מן היסוד, גם זאת ללא צורך, למעט לשם השפלתן של הנחקרת והטרדתה המינית.
15. יובהר כי לא מדובר אך בטקטיקת חקירה שנויה במחלוקת, אלא בשימוש באמצעי חקירה ובשיטות חקירה שיש בהן משום ביצוע עבירות פליליות חמורות כלפי הנחקרות.
16. העדות, לרבות העותרות, אשר זומנו להעיד בחקירה זומנו למשרדי מח"ש תוך הטעיה מוחלטת ותוך הצגת מצג שווא ועל פיו הן נדרשות לחקירה אודות אירועים שונים שלא קשורים לפרשה בגינן הן זומנו להעיד.
17. זימון ערמומי זה נעשה בניגוד לדין, ולא אפשר לעותרות לממש את זכותן למלווה בחקירה וזאת על פי סעיף 14 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, שכן בשלב זה לדעתם של החוקרים עצמם העותרות הינן נפגעות עבירת מין.
18. חמור מכך, ביצוע הזימון כלל "נשף מסכות" חקירתי בו החוקרים העבירו במניפולציה את עובדת רצונם לחקור את העותרות תוך שימוש בתרגילים חקירתיים חסרי תועלת, שכל שהפיקו הוא חרושת שמועות אפלה על היותן של העותרות והעדות האחרות חלק "מפרשת ניסוי".
19. כידוע וכזכור העותרות הינן שוטרות המחויבות להתייצב לחקירת מח"ש מכוח דין, ואין שום צורך בפעולות בילוש וחקירה על מנת להמציא להן זימון מאמץ שכולו היה נחסך בטלפון אחד למפקדם האחראי המורה לו לדאוג להתייצבותן כמו שפועלת מח"ש יום ביומו.
20. העותרות אישרו קיומו של קשר מסוים עם שחם. יצוין, כי תמלילי החקירות ביחס לעותרות, מעידים כי כבר בשלביה הראשונים של החקירה הגיעו החוקרים למסקנה, נוכח אותם דברים מפורשים שמסרו העותרות (וביחס לחלק מהדברים גם אישר שחם בחקירתו), כי אינטראקציה אישית שכללה קשר מוסכם התרחשה, יהיו פרטיו של אותו קשר אשר יהיו.
21. מובן, כי בנקודה זו היו רשאים החוקרים לבחון ולבדוק שאלות שקשורות בדין החל על הקשר שהיה, והאם הוא עומד במחני החוק והפסיקה.

22. אין ולא עולה על הדעת אפילו לסבור כי החוקרים היו אמורים או צריכים באותה העת לבחון פרטים טכניים פיסיים שהתרחשו או שמא לא התרחשו במסגרת הקשר.
23. אין אדם בעולמנו היכול לסבור כי שאלות כה חודרניות לגבי האופן הטכני בו התרחש הקשר יש בהן שמץ רלבנטיות לשאלה האם הקשר היה כדין מצד ניצב שחם.
24. חרף זאת, נאלצה כל אחת מן העותרות לעבור חקירה קשה, משפילה ודורסנית, שכללה שאלות חודרניות, מביכות, משפילות ומטרידות מכל בחינה שהיא. העותרות ביקשו מן החוקרים לדעת מדוע השאלות נחוצות נוכח הדברים שמסרו לחוקרים ו"הודאתן" בקיומו של קשר מסוים ומוסכם עם קצין משטרה, אולם החוקרים בשלהם, ממשיכים בקו החקירה המשפיל והבוטה.
25. אדם, אישה, שוטר מאשרת בחקירתה כי קיימה קשר בהסכמה עם קצין משטרה אחר. מובן כי החוקרים רשאים שלא לקבל גרסתו של נחקר, אך תהום עמוקה ועצומה בין בחינתה של גרסה לבין הפעלת מערך הזהה למגרסה רגשית על מנת למוטט את הנחקר עד שיישר קו עם התזה החקירתית.
26. תלונתן של העותרות שאינה נבחנת אפילו, נועדה לברר בדיוק שאלה זו.
27. העובדה כי לאורך כל החקירה, אוימו העותרות על ידי חוקרי מח"ש כי הן תפוטרה מעבודתן במשטרה וכי הן ייחקרו תחת אזהרה והכל על מנת שהעותרות יישרו קו עם קו החקירה של חוקרי מח"ש ולא עם האמת, מחזקת את החובה לבחון תלונתן ולהגיע לממצאים - האם סטו החוקרים לא רק מכל חובה אנושית אלא גם מן הדין בהתנהגותם הרציפה הזו כלפי העותרות וכעולה מחומרי החקירה כלפי הנחקרות כולן.
28. במיוחד כאשר ביחס לשתי העותרות הגיעו חוקרי מח"ש למסקנה (וכפי העולה מתמלילי החקירה כבר בשלבים ראשונים של החקירה), כי לא בוצעה במי מהן עבירת מין, מסוג כלשהו, על ידי שחם: ביחס לעותרת 1 בכתב האישום שהוגש כנגד שחם הואשם הוא הואשם בעבירה של הפרת אמונים ביחס לקשר שקיים עמה כנטען, ולא בעבירות מין, ואילו עניינה של העותרת 2 לא נכלל בכתב האישום שהוגש כנגד שחם.
29. שיטות החקירה הפסולות בהן נעשה שימוש על ידי חוקרי מח"ש בעניינן של העותרות עלה גם במהלך המשפט הפלילי שהתנהל כנגד שחם. בעניין זה העיד ראש צוות החקירה, סגן ניצב שחר חמדי, עת נשאל על אופי החקירה שנעשתה לשוטרות שנחקרו בתיק:
- "ש. באופן כללי לגבי כל השוטרות - מה מידת שיתוף הפעולה מבחינת לספר את כל הסיפור, להגיד בתחילת החקירה מה שיש להן?
 ת. באופן כללי אף אחת מהן לא שיתפה פעולה מעצמה או באופן מלא. נהפוך הוא, היינו צריכים לחלץ את האמת במקרה זה, מכל הסיבות שפירטתי. זה פחות או יותר הכלי שחקרנו את הקורבנות. אף אחת לא התלוננה מיוזמתה. אם יש משהו שבלט אצל כולן, זה שהרגשת שהסוד קבור עמוק אצלן, שאתה צריך לחצוב, לפעמים בגרזן ולפעמים בסכין מנתחים כי לחלץ את הסוד מתוכן"
- (עמ' 421 לפרוטוקול בית המשפט בהליך הפלילי שמתנהל נגד שחם בבית משפט השלום בתל אביב בת"פ 31283-10-13).

30. במענה לשאלת בית המשפט בדבר המניפולציות החקירתיות שבוצעו למי שלשיטת מח"ש עצמה היו בבחינת "קורבנות עבירת מין", השיב ראש צוות החקירה, כך (עמ' 421, ש' 31 - 32; עמ' 422, ש' 1 - 12):

"בית המשפט: זה לגיטימי לעשות לקורבן עבירת מין מניפולציות חקירתיות, כמו למשל להגיד לה שהנאשם אמר דבר שלא נאמר?
ת. הסנריו אחר, בגלל מה שציינתי קודם. היה ברור לנו שרובן ככולן משקרות לנו. אם אמרנו שניסו דיבר שהוא שכב עם אחת מהבנות כמה פעמים, היא יושבת ומכחישה. דוגמה שניה - שניסו מדבר על אחרת שהוא שכב איתה, והיא אומרת שלא היה ולא נברא. לא רק שלא שיתפו פעולה אלא גם שיקרו. לכן, על מנת לברר את האמת ולהגיע לאמת, המניפולציות שנעשו בחדר החקירה, על הסקלה שבין הערך להגיע לחקר אמת לבין לעשות מניפולציה על קורבן עבירת מין, לדעתי הגעה לחקר האמת גברה פה. בחלק מהמניפולציות שעשינו, האמת עמדה לזכותו של הנאשם, וחלק מהבנות טוענות שהדברים שהשמיע הנאשם הובררו כנכונות, וזאת בזכות המניפולציות שנעשו בחקר החקירות. נכון שבשלב ראשון כולן נתפסו כקורבנות עבירות מין, אבל לא כך היה בהמשך ימי החקירה, למשל טענת הנאשם שנוצל על ידן, בדקנו עבירות של הטרדות, עבירות מרות וכו', בהתפתחות דינמיקת החקירה אני לא יכול להגיד שכולן עמדו על הדיוקן של קורבן עבירת מין במשך כל החקירה"

(עמ' 421-422 לפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום בתל אביב מצטרפים כנספח 1).

31. דברים אלה של ראש צוות החקירה משקפים במידה רבה (אך לא מלאה) את קו החקירה שבוצעה בעניינן של העותרות בתביעה זו. כפי שיוצג להלן, לא ערך גילוי האמת עמד לנגד עיניהם של החוקרים, אלא תכליות ועקרונות אחרים, הם אלה שהדריכו אותם לאורך החקירה כולה.

32. עוד עולה מדבריו אלה של ראש צוות החקירה, כי היה צריך "לחצוב סוד" שהיה קבור אצל העותרות. כפי שנראה להלן, "הסוד".

33. אלא שלתפיסתם של החוקרים ה"סוד" לא היה עצם הקשר אלא פרטיו הטכניים הבלתי רלוונטיים לחלוטין.

34. פרטים טכניים אישיים חסרי כל משמעות לכשעצמם למעט מציצנות חסרת גבולות וביזוי מיותר וחסר פשר חקירתי של הנחקרות.

35. מובן מאליו, שהעותרות התקשו לפרט ולתאר אותו לפרטי פרטים, בייחוד עת התבקשו לתאר פרטים שעניינו מאד את החוקרים (ובכלל זה פרטים הנוגעות לתנחות ביחסי המין; שימוש באמצעי מניעה; תדירות קיום יחסי המין) ועוד.

36. כפי שיוצג עתה, היה זה "הגרזן" ולא סכין המנתחים שהחוקרים עשו בו שימוש לאורך חקירתן של העותרות.

37. העותרת 1 הובאה לחקירה במשרדי מח"ש בערמה - עת התקשרו אליה החוקרים ומסרו לה שהיא מתבקשת להגיע לחקירה בנוגע לאירוע שהיה בתחנה בה היא שירתה, אירוע שאינו קשור בשחם. ואולם, עת שהגיעה לחדר החקירות מסרו לה החוקרים, כי לאמיתו של דבר היא זומנה לחקירה בעניין שחם, שכן שחם היה בחקירה וסיפר על הקשר עימה.
38. כבר באופן זימונה של העותרת 1 לחקירה עוולו כלפיה החוקרים. בשלב זימונה לא ידעו החוקרים מה תהא עדותה של העותרת 1, ומבחינתם היא זומנה לחקירה מאחר שקיים חשד כי בוצעה ביחס אליה עבירות מין. חרף זאת ובניגוד להוראות סעיף 14 לחוק זכויות נפגעי עבירה, לא אפשרו לה החוקרים להיות מלווה בחקירה עצמה על ידי גורם על פי בחירתה ולא יידעו אותה על זכותה זו.
39. ודוק: ככל שהיתה העותרת 1 יודעת, כי היא עומדת להיחקר בעניינים הנוגעים לקשרים שקיימה עם קצין משטרה, יכול שהיתה רוצה להגיע לחקירה כאמור בליווי ויכול שהיתה רוצה להכין את עצמה נפשית לחקירה זו. ואולם, מח"ש מנעה זאת ממנה עת זימנה אותה, קורבן עבירת מין לכאורה, לחקירה בערמה ובתחבולה.
40. מעבר לכך, התחבולה בה הובאה העותרת 1 לחקירה, היא תחבולה בה נעשה פעמים רבות שימוש כדי להביא חשודים לחקירה, ולא עדים או קורבנות עבירה. העותרת 1, אשר שימשה כחוקרת, היתה מודעת לכך ולכן כבר בתחילת החקירה הרגישה כמי שנחקרת כ"חשודה" ולא כעדה או "מתלוננת".
41. מעבר לכך, עת הובאה העותרת לחקירה היא היתה בחודשים מתקדמים להריונה (חודש שמיני), כשהיא אם יחידנית. כל זה לא מנע מן החוקרים, כפי שיוצג להלן, לקיים חקירה מבזה ומאיימת במשך שעות ארוכות, כמעט ללא הפסקות.
42. כבר בתחילת החקירה מספרים לעותרת 1, כי שחם היה בחקירה ו"סיפר הכל על הקשר עימה". יובהר, כי יום קודם לכן נחקר שחם ותיאר בקצרה את הקשר שהיה לו עם העותרת 1, כקשר שנמשך תקופה, אולם בכל הנוגע לקיום יחסי מין היה ביניהם מפגש אינטימי אחד שאותו ידע לתאר ואולי מפגש נוסף, אותו לא זכר ולא ידע להגיד בוודאות האם אכן היה.
43. מטבע הדברים ולאחר שהתברר לה, בהפתעה, מה נושא החקירה, התקשתה העותרת 1 לחשוף את הדברים בצורה חופשית וגלויה. החוקרים מנסים לדחוק בה לעשות כן, וממשיכים להטעות אותה בנוגע לדברים שמסר שחם בחקירתו בעניינה. וכך מתארת בפניה החוקרת את הדברים שמסר כביכול שחם בחקירתו, כאילו מדובר בסיפור "פיקנטי ועסיסי" - "בואי, אני רוצה לחסוך לך את זה קצת יותר, ניסו היה פה אתמול, הוא סיפר לא קשר מקצועי ולא קשר חברי, הוא סיפר על יותר מזה, הרבה יותר מזה" (עמד 2 לתמליל החקירה).
44. העותרת 1 שאלה את החוקרים האם שחם מסר להם בחקירתו, כי היא "שכבה איתו", שכן היא ידעה בוודאות שלא כך היה, ולכן גם שאלה כבר בתחילת החקירה - "סליחה, כאילו שכבתי איתו, משהו כזה? אז לא" (עמ' 2 לתמליל). העותרת 1 התקשתה לקבל את הדברים שנאמר לה כי נמסרו מפיו של שחם, שכן היא יודעת את האמת - היא קיימה עימו מגע, שלא כלל יחסי מין מלאים.

45. ואולם החוקרים מתעקשים העותרת 1 ולאורך החקירה ניסו להטעות אותה בנוגע לדברים שמסר שחם בחקירתו בעניינה - "אני אומר לך שניסו אמר שהיה בינכם קשר, בין היתר בקשר היה מספר מקרים של יחסי מין ביניכם, זה מה שהוא ואמר, אני שואל אותך, הוא משקר?" (עמ' 4 לתמליל).

46. והנה, יושבת העותרת 1 בחדר החקירות, מובכת ומושפלת. היא יודעת שהיה בינה לבין שחם מפגש אינטימי אחד, היא מתקשה להבין מדוע שחם ימסור לחוקרים על "מקרים רבים של יחסי מין", כאשר דבר כזה כלל לא היה. האופן המופקר והמזלזל שבו מציגים החוקרים לעותרת 1 את הדברים עורר בה תחושה קשה וגרם לה להרגיש מושפלת. כאמור לעיל, בשלב זה החוקרים אינם יודעים האם בוצע בעותרת 1 מעשה מיני בניגוד לרצונה או האם היתה בקשר מוסכם עם שחם. ואולם עניין זה לא מונע מהם לנהוג בה בבוטות ולהשפיל אותה.

47. על אף הקשיים המובנים של העותרת 1 להשיב לשאלות הפולשניות והמביכות בחקירה, היא משתפת פעולה עם החוקרים ומשיבה לשאלותיהם, ומתקשה מטבע הדברים לעשות כן עת מגיעות השאלות לעניינים אינטימיים. ואולם החוקרים בשלהם, הם מפנים אליה שוב ושוב אמירות שיפוטיות ומזלזלות, ומטילים ספק באמינות שלה, ואף טוענים כלפיה כי היא משבשת "הליכי משפט", לא פחות.

"חוקרת: אני חושבת זה יהיה יותר מכובד שתדברי בעצמך" (עמ' 7 לתמליל).

וכן: "חוקר: תראי, אנחנו על הגבול הדק בין ההבנה שלנו שקשה לך עם הסיטואציה ואנחנו מבינים אזה, אוקי, לבין פשוט את יודעת זה סוג של שיבוש חקירה בזה שאת לא משתפת פעולה בחקירה" (עמ' 9 לתמליל).

48. על אף הקשיים המובנים של העותרת 1 להשיב לשאלות הפולשניות והמביכות בחקירה, היא משתפת פעולה עם החוקרים ומשיבה לשאלותיהם, ומתקשה מטבע הדברים לעשות כן עת מגיעות השאלות לעניינים אינטימיים. ואולם החוקרים בשלהם, הם מפנים אליה שוב ושוב אמירות שיפוטיות ומזלזלות, ומטילים ספק באמינות שלה, ואף טוענים כלפיה כי היא משבשת "הליכי משפט", לא פחות.

"חוקרת: אני חושבת זה יהיה יותר מכובד שתדברי בעצמך" (עמ' 7 לתמליל).

וכן:

"חוקר: תראי, אנחנו על הגבול הדק בין ההבנה שלנו שקשה לך עם הסיטואציה ואנחנו מבינים אזה, אוקי, לבין פשוט את יודעת זה סוג של שיבוש חקירה בזה שאת לא משתפת פעולה בחקירה" (עמ' 9 לתמליל).

49. העותרת 1 מתקשה להבין מדוע החוקרים אומרים לה ששחם מסר להם כי הם קיימו יחסי מין, היא לא רוצה להודות במה שלא היה. החוקרים מטיחים בה, כך (עמ' 10 לתמליל):

"העותרת 1: זה לא שאלה שלכן כן ולא כי... יחסי מין זה כאילו..

חוקר: יש אוקי, יש סוגים של יחסי מין, או קי, תגידי לי היה משהו אחד, היה משהו אחר, היה מעשה כזה, תגידי לי מה היה. לא נקרא לזה יחסי מין,

נקרא לזה לעשות ביד, נקרא לזה מציצה, נקרא לזה חדירה, נקרא לזה איך שאת רוצה, תגיד מה היה, לא נקרא לזה יחסי מין".

50. אמירות בוטות, מזלזלות ומטרידות מינית. החוקרים אינם בוררים במילים, הם משתמשים בשפה בוטה, שגורמת לעותרת 1 תחושות קשות, תחושות שגורמות לה להרגיש מושפלת וחשופה במקומות האינטימיים ביותר.

51. ובשלב זה, כאשר העותרת 1 ממאנת לאשר, כי קיימה עם שחם יחסי מין מלאים, שכן היא יודעת שלא כך היה, ומנגד מתקשה, באופן טבעי לחלוטין לתאר את המפגש המיני שהיה ביניהם, עוברים החוקרים לשלב האיומים, ואומרים לעותרת 1, כי אם היא לא תספר מה היה - היא מסכנת את מקום עבודתה והיא עתידה להסתבך, כך (עמ' 13 ו - 14 לתמליל):

"חוקר: תחשבי טוב, כי את פה, את מתחילה להסתבך, זה הקריירה שלך גם אז תחשבי טוב, אני יכול לשתף אותך שמפקד המרחב מורחק מהעבודה בדיוק גם על סוג הדבר הזה שאת עושה עכשיו, זה מה שאני יכול להגיד לך ... תחשבי על זה, תחשבי מה עומד פה, מה עומד על הכף, יש לך קריירה, מה את מסכנת פה, יש לך קריירה ויש בן אדם שכבר סיפר את זה.... יש הרבה יותר מה להפסיד אם לא תשתפי פעולה..."

52. האיומים לא התמקדו רק בפגיעה שעלולה להיגרם לעותרת 1 בעבודתה, אלא גם לאופי שהחקירה יכולה לקבל אם העותרת 1 לא תמסור לחוקרים את שהם רוצים לשמוע (עמ' 15 ועמ' 19 לתמליל):

"חוקרת: הרי את יודעת כמה פעמים נפגשת עם ניסו שלא בנוכחות אחרים, מתי בדיוק, איפה זה היה, ומה בדיוק עשיתם במפגשים האלה, מה את רוצה שאני אשאל אותך, את רוצה שבאמת אני ארד לרמה שאני אשאל אותך, תגידי ניסו החדיר לך את איבר המין שלו לאיבר המין שלך מקדימה, לרמת פירוט כזו את רוצה שאני אשאל... את מבינה שחקירה כזאת היא חודרנית ויכולה גם לבזות, אני לא צריכה להגיע לשם, בואי תספרי לי את מה... אמרתי לך האם את רוצה שאני ארד איתך לרזולוציות כמו האם היתה חדירה, האם הוא החדיר את איבר מינו מקדימה, הלאה, האם הוא החדיר את איבר המין בפני הטבעת, האם הוא ביצע בך... כאילו את באמת רוצה שאני ארד לשם? אני יכולה, אני יכולה... הרבה שאלות".

53. וכן (עמ' 23 לתמליל):

"חוקרת: אני חושבת שאת טועה בדרך שאת בוחרת, אבל בסדר, כאילו בדרך כלל אומרים חקירה באזהרה, זה כבר חקירה באזהרה, וזה מאד מיותר".

54. הנה כי כן, החוקרת מודעת היטב לכך שהיא מבזה ומשפילה את העותרת 1, היא גם מאיימת עליה שאם היא לא תעשה כבקשתה, הביזוי וההשפלה ימשיכו, כפי שאכן אירע בהמשך החקירה.

55. בשלב מסוים החלה העותרת 1 לספר על האירוע המיני היחיד שהיה לה עם שחם. הצופה בוידאו החקירה והמעין בתמליל יראה את הקושי של העותרת 1 לספר על הדברים לחוקרים, מחמת העובדה כי מדובר באירועים פרטיים ואינטימיים ביותר. החוקרים

ערים לקושי הזה של העותרת 1, אולם זה לא מונע מהם להפוך את האירוע אותו היא מתארת בקושי רב - לאירוע זול, תוך שימוש בביטויים בוטים ושיפוטיים (עמ' 24 לתמליל).

56. בשלב זה של החקירה נכנס לחדר החקירות החוקר השני ושואל - "איפה אנחנו", והחוקרת משיבה לו: "היא מספרת על מקרה אחד שהם היו ברכב והוא ירד לה". העותרת 1 יושבת בחדר החקירות ונאלצת, בלא שיש לה אפשרות וחירות לעזוב את המקום ולבקש מן החוקרים לחדול מן החקירה המבישה והחודרנית הזו, לספוג את האמירות השיפוטיות, הביקורתיות והמזלזלות מצד החוקרים.

57. הביזוי ההשפלה ומעשי ההטרדה המינית כלפי העותרת 1 הגיעו לשיא נוסף בקטע הבא של חקירתה, שאלות שנשאלו לאחר שהעותרת 1 כבר סיפרה על האקט המיני עצמו שהיה (וכל פרט אחר בעניין לא היה רלבנטי בעליל, אולי מלבד סיפוק של תחושת המציצנות של החוקרים). מחמת העובדה, כי מדובר בשאלות בוטות וקשות לא נחזור על הדברים אלא נפנה לאמר בעמ' 28 לתמליל החקירה.

58. לקראת סיום חקירתה וכאילו שלא היה די בפרטים המביכים והמשפילים שביקשו החוקרים לקבל מהעותרת 1 ולהטיח בה, מתחילה החוקרת מחדש ודורשת מעותרת 1 לספק פרטים מציצניים נוספים, והכל תוך השפלתה והחפצתה, תוך שהחוקרת דוחקת בעותרת 1 למסור לה את אותם פרטים שנחיצותם כלל אינה ברורה (עמ' 45 - 47 לתמליל):

59. מושפלת, מרוסקת - השיבה עותרת 1 על השאלות הפורנוגרפיות שהפנו אליה החוקרים, תוך שהיא מנסה להגן בחירוף נפש על האמת שלה, למרות כל תחושות ההשפלה והביזוי שחוותה מצד החוקרים.

60. העתק תמליל חקירתה של העותרת 1 מצורף כנספח 2. העתק הודעתה במשטרה מצורף כנספח 3.

חקירתה של העותרת 2:

61. בחקירתה של העותרת 2 נכנס החוקר לפרטים אינטימיים נטולי חשיבות כלשהי לחקירה. כאשר העותרת 2 מתקשה להשיב לדברים, ממשיך החוקר בגישתו השיפוטית ואומר לה שזה "לא בסדר" שהיא לא זוכרת את האקטים המיניים שאת פרטיהם הוא משווע לדעת. כך (עמ' 15 לתמליל):

"שחר: וכל השנים האחרונות שהוא מגיע זה היה קטע מיני?

העותרת 2: כן, כן בערך. כן, לא תמיד דרך אגב....

שחר: וכשהיה ביניכם קטעים מיניים, מה היה? את לא כל פעם, בגדול מה

היה, כאילו ערומים, הייתם מתקלחים ביחד?

העותרת 2: לא.

שחר: לא?

העותרת 2: לא זוכרת דבר כזה.

שחר: לא בסדר.

העותרת 2: הנה גם זה, זה דבר מיוחד יכול להיות אבל אני לא זוכרת דבר כזה, סליחה שאני זה, אבל אני לא זוכרת דבר כזה.
שחר: לא, לא... נו.

העותרת 2: סליחה שאני זה, לא זוכרת.

שחר: אז מה כאילו, מה היה? מין אורלי? מין זה כזה?"

62. בשלב זה מגיעה חקירתה של העותרת 2 לקטע מביך וקשה - התמקדותם של החוקרים "בתנוחות" של יחסי המין ובתיאור של יחסי המין שקיימה עם שחם לפרטי פרטים. הדברים קשים לקריאה, ואולם קשים הם היו הרבה יותר עבור העותרת שנאלצה לשבת בחדר החקירות ולספוג מן החוקרים חקירה מופקרת, פוגענית ומשפילה. העותרת 2 מביעה בפני החוקרים את הקושי העצום בו היא מצויה והיעדר המסוגלות שלה לדבר על הדברים האינטימיים האלה, אבל החוקרים אינם מרפים. נהפוך הוא: הם ממשיכים לחדור עוד ועוד למרחב האינטימי שלה ומתעקשים לקבל פרטים שאינם נחוצים לחקירה ואין בהם אלא משום השפלתה של העותרת 2. אף כאן מפאת בוטות הדברים לא נצטט אותם אולם נפה לעמודים הרלבנטיים בתמליל החקירה (עמ' 16 ו-17):

63. ממה נפשך? אם הקשר בין שחם לבין העותרת 2 הוא קשר מיני מוסכם, כפי שהובהר פעם אחר פעם, הרי ששאלות בדבר חדירה (כלל אינן רלבנטיות; ואם לחוקרים חשד כי לא מדובר בקשר מיני מוסכם, הרי שהמוקד בחקירה צריך להיות שאלת ההסכמה של העותרת 2. ואולם, לאורך החקירה כולה החוקרים כמעט שאינם מעלים סוגיה זו, ללמדך שגם הם הבינו שדי בתשובותיה העקביות של העותרת 2 שניתנו עוד בתחילתה של החקירה - כי הקשר היה מוסכם, וכי דבר לא נכפה על העותרת 2 (עמ' 18 לתמליל): "העותרת 2: כל מה שעשינו, זה מה שאני אומרת, כל מה שעשינו זה היה בהסכמתי... או שאני יוזמת, או שאני רוצה, הוא לא היה עושה דברים שאני לא רוצה. שחר: לא, ברור... ברור, זה בטוח".

64. בנוסף לכך, במהלך החקירה ביקשו החוקרים לדעת האם שחם השתמש באמצעי מניעה בעת שקיים עם העותרת 2 יחסים, והאם היא עצמה השתמשה באמצעי מניעה באותה תקופה, כך (הודעה מיום 2.9.2012, ש' 276 - 281):

"ש: ניסו השתמש באמצעי מניעה?

ת. לא זוכרת.

ש. לא חששת להיכנס להריון?

ת. הלוואי הייתי עושה ילד.

ש. את לקחת אמצעי מניעה באותה תקופה?

ת. מה זה רלוונטי לחקירה הזאת".

65. הפכנו והפכנו ולא מצאנו טעם וצורך כלשהו בקו חקירה זה, אשר הלכה מעשה, מטיח בנחקרת - מי שלכאורה זומנה לחקירה בעניינים הנוגעים לעבירות מין, שבוצעו בה, טענות בדבר חוסר מהימנות והסתרת מידע, והכל כאשר הנחקרת כבר סיפרה על טיבו של הקשר שהיה בינה לבין קצין המשטרה.

66. בחקירתה של העותרת 2 נחצו לא רק גבולות הנוהל והסדר הישר, ולא רק נרמס החוק, אלא נדמה כי החוקרים בעניינה סבורים שאף אחד מהכללים הנהוגים בחקירתו של אדם חל עליהם או מחייב אותם.
67. עולם מורכב ושלם מוקדש למרחב "התחבולה" החקירתית, בית המשפט העליון הנכבד לא במהרה יתערב בשאלות הקשורות בתחבולות ובנסיון לחלץ גרסא מנחקר.
68. אלא שמושכל יסוד אחד לעולמים קיים בעולמה של ה"תחבולה".
69. אסור לו לחוקר ובשום דרך ואופן לא ניתן לאפשר לו לשקר במצח נחושה על גבי גיליון ההודעה. הרשות מחוייבת לא רק בכללי הגינות, אלא יתפסת על ידי הנחקרים ועל ידי כלל האזרחים כמי שאחראית למוצא פיה.
70. שוב ושוב משקרים החוקרים את העותרת 2 באפן הבא:
- "שאלה: ניסו אומר בחקירתו שהוא היה היוזם העיקרי בהיותו ממ"ר דוד בחיזורים המינייים אחרייך, תגובתך?" (עמ' 4 ש/83 בהודעתה של העותרת 2).
- "שאלה: ניסו אומר שהיה בינכם מגע מיני, תגובתך?"
71. ניצב שחם לא מסר דברים מהדברים הללו בהודעותיו והחוקרים שיקרו במצח נחושה את העותרת 2 והעמיקו את הפגיעה המיותרת ולא חוקית בה.
72. העותרת 2 הושפלה הוטרדה והופעל עליה לחץ אישי בלתי נתפס על אף שלא היה בכל השאלות הללו שום ערך חקירתי, הם חצו את גבולות החוק והעמידו את העותרת 2 בסכנה בריאותית אמיתית.
73. על אף תחינותיה החוזרות ונשנות לחדול מלחדור למרחב האינטימי האישי שלה, התמידו החוקרים באופן חקירה זה כך לדוגמא:
- "שאלה: האם היו מקרים בהם קיימת מין אוראלי בניסו או ניסו בך?
תשובה: אני לא אענה על השאלה הזאת, זו שאלה שמביכה אותי ואני לא מוכנה לענות על שאלה כזאת.
- שאלה: האם את מובכת מזה שאני נוכח בחדר ואם כן אני מוכן לצאת, אבקש לדעת האם גם מין אוראלי התקיים בינכם וזאת תשובה של כן ולא?
תשובה: אני לא מוכנה לענות זה בגלל אותה תשובה שאמרתי קודם ונרשמה, על גוף המתני לא תקבל תשובה אחרת
- ...
- שאלה: בפעמים ששכבתם ניסו גמר?
תשובה: אני לא יודעת, די תעזוב אותי כבר יש לך את עיקר החקירה יותר מזה?
שאלה: ועל עצמך את יודעת?" (שורות 251-245 עמוד 9)
74. ולמקרא השאלה האחרונה גם נקוות דמעה בעין הקורא.
75. כאמור לעיל, אחת מן המניפולציות החקירתיות בהם עשו החוקרים שימוש היתה הצגת דברים מתוך חקירתו של שחם בפני הנחקרת, ומתן מצגים מטעים לנחקרות, לפיהם שחם סיפר בעדותו על אירועים אינטימיים שהנחקרות לא אישרו בחקירתן. כך היה גם בעניינה של העותרת 2. עת ראה ראש צוות החקירה, כי עותרת 2 עומדת על כך שהיא אינה זוכרת

שבאותו מפגש בדירה התקיים בינה לבין שחם מגע אינטימי שכלל קיום יחסי מין (כאילו יש בכך חשיבות), וחוזרת על עמדה זו חרף הטענות המוטחות בה, כי היא אינה דוברת אמת, אמר החוקר לעותרת 2 כי שחם עצמו מסר בחקירתו, כי הוא קיים עימה מגע מיני בדירה - דבר ששחם עצמו לא מסר. בעניין זה נפנה לעמ' 8 לתמליל.

76. עד כאן חלק מחקירתה הקשה, הפוגענית והמופקרת שנעשתה לעותרת 2.

77. העתק תמלול חקירתה העותרת 2 מצורף כנספח 4. העתק חלקי של הודעתה מצורף כנספח 5.

78. אירועים אלו אינם יכולים שלא להיבדק. משהוגשה תלונה בנדון השתיקה והאפלה שהוטלה על תלונה זו אינה עומדת במידת הדין והחובה. כבודה של כל חקירה במקומה וחשיבותה של היחידה החוקרת אינה במחלוקת אל שהציווי "והיה מחנך טהור" לא היה מועלם כה מובן וכה מובהק.

79. במעשיהם אלו עשו החוקרים, לכאורה את העבירות הבאות העבירות הבאות: הטרדה מינית - עבירה לפי סעיף 5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח - 1998. הטרדת עד - עבירה לפי סעיף 249 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); שיבוש הליכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין; הדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245 לחוק העונשין; איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; סחיטה באיומים - עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין; הפרת אמונים - עבירה לפי סעיף 284 לחוק העונשין;

הפניות שנעשו בעקבות החקירות המבזות, המשפילות והמטרידות:

80. ביום 8.4.2018 הוגשה תלונה מטעם העותרות כנגד חוקרי מח"ש, למפכ"ל משטרת ישראל דאז - רב ניצב רוני אלשיך, ולראש אגף החקירות והמודיעין דאז - ניצב גדיאל סיסו. העתק התלונה, מצורף ומסומן כנספח 6.

81. ביום 22.4.2018 התקבל מענה מטעם המפכ"ל (מכתב נושא תאריך 9.4.2018), לפיו הואיל ומדובר בתלונה כנגד חוקרי המחלקה לחקירות שוטרים, אין באפשרות משטרת ישראל לטפל בתלונה האמורה, וכי על העותרות לפנות אל פרקליט המדינה. העתק מתשובת משטרת ישראל, מצורף ומסומן כנספח 7.

82. המשטרה מבחינה לאור הודעתה שספק אם היא נשענת על הדין כי במקרה זה יטפל פרקליט המחוז, דוחה את עותרות ואת הטיפול עד שפרקליט המדינה ינחה אותה, אם בכלל, כיצד לפעול.

83. ביום 3.5.2018 הועברה התלונה לפרקליט המדינה.

העתק התלונה לפרקליט המדינה, מצורף ומסומן כנספח 8.

84. מכיוון שלא התקבלה תשובתו, ביום 22.8.2019 שבו העותרות ופנו לפרקליט המדינה וביקשו לפתוח בחקירה פלילית כנגד אותם חוקרים שביצעו את העבירות הפליליות האמורות. העותרות אף צרפו טיוטה של עתירה זו לפניה. העתק המכתב שנשלח לפרקליט המדינה מצורף כנספח 9.

85. משלא התקבלה תשובה, נאלצו בצער העותרות להגיש עתירה זו.

86. דומה כי דווקא בתיק כה מכאיב זה, הטיעון המשפטי מובהק.
87. תחומי התערבותו של בית המשפט הנכבד הזה בשיבתו כבג"ץ כשמדובר בהחלטותיו של פרקליט המדינה הינם ובצדק מהמצומצמים ומהמאופקים שבהחלטותיו של בית המשפט הנכבד הזה.
88. אלא שניתן לייצר מעין גרף לעומק ההתערבות, גרף שבקצהו האחר והרחוק עומדת התערבותו של בית המשפט הנכבד בשבתו כבג"ץ בשאלות של עצם הגשתו של כתב אישום לאור חומרי החקירה בתיק.
89. ומצדו האחר של גרף זה עומדת השאלה לעומק ההתערבות בשאלות של פתיחתה של חקירה פלילית.
90. במקרה זה, עצם אי פתיחתה של החקירה והתנערות המשטרה מחובתה הברורה ושתיקתו של פרקליט המדינה יש בהן להצביע על סיטואציה שמצדיקה התערבות בשיקול הדעת.
91. התערבות שאותה כאמור ובצדק ממעט בית המשפט העליון לעשות בשאלות של מדיניות אכיפה והכרעות משפטיות.
92. בפנינו אין מדיניות אלא התעלמות.
93. התעלמות שאינה חוקית ואינה אנושית.
94. ברור המשיבה 1 הינה גוף ציבורי ועל כן חלות עליה חובות מן המשפט המנהלי.
95. המשיבים 2-4 הינם עובדי ציבור הממלאים תפקיד ציבורי ובמסגרת תפקידם גם עליהם חלות חובות מן המשפט המנהלי.
96. אין כל חריג בחוק הקובע כי נדרש אישור של פרקליט המדינה או התערבות של פרקליט המדינה לפתיחה בחקירה כנגד חוקרי מח"ש.
97. אין כל חריג בחוק הקובע כי אין באפשרות המשטרה לפתוח בחקירה כאמור.
98. נהפוך הוא, על המשטרה חלה החובה לחקור בגין העבירות שפורטו לעיל וזאת בהתאם לסעיף סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.
99. העותרות יטענו כי תשובת המשטרה מיום 22.4.18 לא סבירה בעליל.
100. עוד יטענו העותרות כי הן המתינו בצפייה כנה ותמימה שפרקליט המדינה יורה כיצד לפעול בתלונתן. העותרות לא העלו על דעתן כי תחול סחבת בעניינן מצדו של פרקליט המדינה, שעה שמעל לשנה וארבעה חודשים לא נתקבלה תשובתו של פרקליט המדינה.
101. זאת בשעה שמשטרת ישראל אינה נדרשת כלל לאישורו של פרקליט המדינה לפתיחה בחקירה, בנסיבות העניין, לא סביר כלל כי חומר כה רגש יושב על שולחנו של פרקליט המדינה תקופה של שנה וארבעה חודשים וכי האחרון לא הורה על פתיחה בחקירה.
102. ודוק, העותרות אינן מבקשות בשלב זה כי יוגש כתב אישום כנגד חוקרי מח"ש אלא אך ורק כי תפתח חקירה בעניינן וכי גורם סמכותי כלשהו ייתן את הדין אודות אשר נעשה להן.

103. העותרות יטענו כי כמעט ולא עמדו במכבש הלחצים אשר הופעל עליהן על ידי חוקרי מח"ש וכי היו פסע מליישר קו עם חוקרי מח"ש הגם שאין כל אמת בקו חקירה שננקט על ידי חוקרי מח"ש. ברי, כי רק חקירה מעמיקה אודות אשר ארע בחדר החקירות תרתיע את חוקרי מח"ש במקרים הבאים ותבטיח לנו חתירה לחקר האמת על ידי המחלקה לחקירות שוטרים ולא מסע צלב כפי שנוהל בחקירה זו.

104. האינטרס הציבורי בחקירת חוקרי מח"ש הוא אינטרס מן המעלה הראשונה שכן מדובר בחוקרים אשר ניצלו את מצוקתן של העותרות שעה שאלה היו בחדר חקירות, במצב נפשי רעוע והרגישו כי חרב עליהן עולמן.

105. בבג"צ 4550/94 אישה נ' היועמ"ש קבע כב' השי' מ. חשין (כתוארו אז)

"אלה הם המפתחות שיפתחו את שערי בית המשפט הגבוה לצדק ויביאו להתערבותו בהחלטות של רשויות התביעה - יועץ משפטי לממשלה או התביעה הצבאית - לעניין אי-פתיחתם של הליכים פליליים (או להחלטות בדומה להן): החלטה שנתקבלה שלא ביושר או שלא בתום-לב; החלטה שנתקבלה ממניעים נפסדים ולא טהורים; החלטה שנתקבלה בסתירה ברורה לאינטרס הציבור (בג"צ 156/56 שור נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' [10], בעמ' 301-300); החלטה שנתקבלה בחוסר סבירות קיצוני או מהותי (במובנו הרחב); החלטה שהיא בלתי סבירה בעליל; החלטה שנתקבלה בעיוות מהותי; החלטה הנגועה במשגה היורד לשורשו של עניין. שערים אחדים מוליכים אליו אל הטרקלין, וכל אחד ממפתחות אלה (החופפים בחלקם אלה את אלה) אמור לפתוח אחד מאותם שערים. ואולם רק המחזיק בידו אחד מאותם מפתחות זכאי להתערבותו של בית המשפט הגבוה לצדק."

106. במקרה דנן, ההתעלמות והשתיקה והעדר כל תשובה מצדו של פרקליט המדינה מעניקים לעותרות את ה"מפתח" המזכה בהתערבותו של בית המשפט הגבוה לצדק.

107. לא זו אף זו, רק לאחרונה קבע כבוד השופט ג' קרא בפסקה 11 לבג"ץ 4845/17 חמדאן ראפת אמארה נ. היועץ המשפטי לממשלה [להלן: עניין חמדאן] כי:

"הלכה פסוקה ומושרשת היא כי התערבותו של בית משפט זה בשיקול דעתן של רשויות התביעה בסוגיות העמדה לדין פלילי היא מצומצמת ביותר, אך היא אפשרית ואף מיושמת (ראו, למשל: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך ב 750-756 (2010)). בית משפט זה יתערב כאשר ההחלטה לוקה בעיוות מהותי או בחוסר סבירות קיצוני (להלן: כלל אי-ההתערבות וחריגיו) (ראו, למשל: בג"צ 4550/94 אישה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) 859, 871-872 (1995) (להלן: עניין אישה), בו נקבע כי בית המשפט הגבוה לצדק יתערב, בין היתר, בהחלטה שנתקבלה בסתירה ברורה לאינטרס הציבור;

בהחלטה שנתקבלה בחוסר סבירות קיצוני או מהותי או בעיוות מהותי; ובהחלטה הנגועה במשגה היורד לשורשו של ענין)."

(ההדגשות אינן במקור ל.א.)

108. ודוק, בעניינו לא מבוקש להעמיד אדם לדין בשלב זה, או כל פעולה הדורשת אף בחינת ראיות, אלא בשלב זה כל שמבוקש הינו פתיחה בחקירה פלילית על ידי הרשות המוסמכת לחקור בגין מעשים כה נלוזים ופסולים כפי שפורטו ארוכות בעתירה זאת.

109. העותרות יטענו כי החלטה על אי פתיחה בחקירה בשלב זה, או חמור מכך, התעלמות מוחלטת מתלוונות העותרות הינה מעשה אשר אינו סביר באופן קיצוני ולוקה בעיוות מהותי.

110. בפסקה 29 לפסק דינו של כבוד השופט ע' גרוסקופף בעניין חמדאן, מעלה כבי השי' גרוסקופף תרגיל מחשבתי בזו הלשון:

"התרגיל המחשבתי הבא ממחיש עניין זה: דמיינו בנפשכם כי המנוח היה נורה על ידי נוסעי רכב שאינם אנשי כוחות הביטחון באותן נסיבות בדיוק בהן נורה בפועל (דהיינו לאחר שתקף את רכבם בסכין, הם פרקו מהרכב והמנוח היה נוהג כפי שנהג). הניחו עוד לטובתם כי נשיאת הנשק על ידי אותם אזרחים הייתה כדין. היש ספק כי האזרח היורה, היה נחקר תחת אזהרה בנסיבות אלו? האם אין להניח כי היה מועמד לדין פלילי בגין שימוש בכוח ממית אם היה מתברר כי מסר גרסאות שאינן נכונות ביחס לנסיבות ביצוע הירי? ההתלבטות הקיימת ביחס לשוטר שירה אינה מבטאת איפה הפליה לרעה של אנשי כוחות הביטחון; היא מבטאת הצבת גבולות ראויים למדיניות הזהירה הננקטת ביחס להעמדתם לדין פלילי."

111. הנה כי כן, גם בעניינו עולה אותו תרגיל מחשבתי, אם היה מדובר לצורך הדוגמא במנהל אשר מקיים שיחה עם עובדת, והיה שואל אותה שאלות כה חודרניות, כה מטרידות כפי שפורטו לעיל, האם יש ספק כי משטרת ישראל לא הייתה פותחת בחקירה לאחר תלוונת העובדת? היש ספק כי אותו מנהל לא היה נחקר באזהרה בגין מעשים אלו?

112. בהערת אגב בפסקה 6 לפסק דינו של כבי השי' ע' גרוסקופף בעניין חמדאן נכתב כך:

"הערת אגב: המדינה חייבת חובה חוקתית להגן על חיי אדם, ולא רק להימנע מפגיעה בהם (סעיפים 2 ו-4 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. ראו אהרן ברק "הזכות החוקתית להגנה על החיים, הגוף והכבוד" משפט וממשל יז 9 (2016)). ייתכן כי ניתן לגזור מכך חובה לאכוף את הדין במקרי מוות שגרמו המדינה או הפועלים בשמה: לחקור כל מקרה באופן הראוי לו לפי נסיבותיו, ובמקרים בהם ממצאי החקירה מצדיקים זאת, להעמיד לדין, ולפעול על פי תוצאות ההליך המשפטי..."

113. ניתן לגזור לכך בעניינו, המדיה צריכה וחייבת לחקור כל מקרה באופן הראוי לו לפי נסיבותיו, בעניינו מדובר על הטרדה מינית שביצעו עובדי ציבור, חוקרים במח"ש כנגד שוטרות. אי לכך המדינה חייבת לטענת העותרות לפתוח בחקירה פלילית בגין מעשים אלו.

114. למעשה עיקרה של עתירה זו אינה כנגד החלטת הרשות שמסיים את תיק החקירה או להמנע מלהגיש כתב אישום אלא, עתירה זו כולה היא זעקה כנה וכואבת מדוע זה ענינן של העותרות לא יבחן או במילים פשוטות הרבה יותר מדוע זה מסרבת הרשות מזה חודשים ארוכים לענות לעותרות בתשובה פשוטה האם בכוונתן לחקור או שמא לא?

115. יפים לעניין זה דבריו של כב' השי' המנוח מישראל חשין ז"ל בבג"צ 2338/95 אדמיר טכנולוגיות (1991) בע"מ נ' מחלקת עבודות ציבוריות – משרד הבינוי והשיכון:

"מדוע זה לא השיבו המשיבים לפניית חוזרות ונשנות של העותרת אליהם, פניות שנעשו בכתב והבקשות בהן מפורשות ומפורטות.

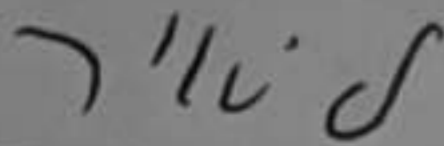
...

והאזרח עומד נכלם אל-מול הרשויות ושואל הוא את עצמו האם נבראה הרשות לכבודה-שלה או לכבודו של האזרח, הגר והתושב? מי הוא שאמור לשרת, ואת מי? אני ידעתי את התשובה. האם ידעו אותה המשיבים?"

116. למען הסדר הטוב יצוין, כי במקביל להגשת התלונה, הגישו העותרות תביעה נזיקית לבית המשפט המחוזי, ותביעה זו תלויה ועומדת בפני בית המשפט (במסגרת ת.א. 69772-07-19).

הסעדים המבוקשים

117. בית המשפט העליון הנכבד מתבקש לקבל את העתירה ולהורות למשיבה 1 לפתוח בחקירה כנגד המשיבים 3-5 והכל על מנת להגיע לחקר האמת.
118. לחילופין, בית המשפט העליון הנכבד מתבקש לקבל את העתירה ולהורות למשיב 2 להורות למשיבה 1 לפתוח בחקירה פלילית כנגד המשיבים 3 ו-4.
119. לחילופי חילופין מתבקש בית המשפט העליון להורות למשיב 2 למסור למשיבה 1 את עמדתו לגבי סמכותה אם בכלל לפתוח בחקירה במקרה זה.
120. כן יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות המשפט ובשכ"ט עורך דין.

ליאור אפשטיין, עו"ד
בי"כ העותרות